

GUDSMANNEN

EN ENKEL KÄRLEKSHISTORIA.

AF

MARIE CORELLI.

BEMYNDIGAD ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKA ORIGNALET

AF

EMILIE KULLMAN

ANDRA DELEN

xxv-5034

STOCKHOLM,
FR. SKOGLUNDS FÖRLAG.
(SEELIG & C:s FÖRLAGSFIRMA.)

NORRKÖPING.
JOHAN JÖNSONS BOKTRYCKERIAKTIEBOLAG.
1905.

KAP. I.

Det var den första söndagen i Juli. Under en ren och molnfri himmel låg byn St. Rest skrudad i blommor och grönt, badande i sommarmorgonens gyllene solsken. Allt stod nu i sin fulla sommarfägring, fält och trädgårdar blommade, och stugornas väggar täcktes af röda och hvita rosor, som likt festguirlander slingrade sig kring fönstren och nådde ända upp till skorstenarna.

I luften låg något af sabbatens frid — till och med svalorna, som sköto ut och in från sina små konstmässigt sammanfogade bon under de utskjutande gammalmodiga takrännorna, rörde sig icke så hastigt som vanligt utan gledo sakta af och an i lycklig maklighet.

Kyrkportarna stodo vidöppna, och Adam Frost — dödgräfvare och kyrkvaktare — var inne i kyrkan selsatt med att som vanligt om söndagarna placera stolarna i regelrätta rader i och för den stundande gudstjänsten. Klockan var ungefär half elfva, och ringarna hade redan gått upp i tornet för att börja »stämma» klockorna och ringa in högmässogudstjänsten, då Bainton, iförd sina bästa söndagskläder, kom inklivande på kyrkogården och sedan han gillande sett sig omkring ett par minuter med synbar tvekan trädde in genom kyrkporten, i det han vördnadsfullt lyfte på mössan. Sedan

hostade han sakta för att ådraga sig Frosts uppmärksamhet, men denne var så upptagen af sitt förehafvande, att han ingenting hörde. Bainton stod tåligt kvar i närheten af den skulpterade ekporten, tills kyrkvaktaren händelsevis vände sig om och fick se honom; då vinkade han hemlighetsfullt.

»Adam! Får jag säga ett ord?»

Något motvilligt kom Adam med tankspridd uppsyn nedför gången.

»Hvad är det?» frågade han. »Kan du inte se, att jag har brådtom?»

»Visst vet jag att du har brådtom — det vet jag nog» — återtog Bainton inställsamt. »Jag'ska inte uppehålla dig. Jag vill bara veta om det ä sant?»

»Om hvad ä sant?»

»Det, som pratas — att miss Vancourt har fullt med främmande och att de allesammans kommer i högmässan i dag?»

»Sant nog!» sade Frost. »Ser du inte att jag håller på och sätter fram stolar åt dem invid predikstolen? Det blir trångt om plats här, ska jag säga; det ä just inte godt om rum i kyrkan för våra egna fattiga, men när det då kommer rikt folk till, blir det kinkigt nog. Primmins kom till mig för en timme sedan och berättade att de skulle komma och hoppades att jag skulle skaffa plats åt dem. Hur det sedan kommit ut i byn, vet inte jag. Jag har då inte sagt ett ord.»

»Onda tidningar löper fort», sade Bainton förnumstigt. »Mr Primmins tittade naturligtvis i förbifarten in till sin käresta på 'Mother Huff' för att säga till henne att sätta på sig sin bästa hatt. Hon är en riktig telefontratt — allt nytt rinner igenom henne precis som om hon vore en telegrafråd. Har du talat om för pastor Walden, att

miss Vancourt och hennes främmande kommer för att höra honom predika?»

»Nej», svarade Adam häftigt — »jag har inte talat om någonting, och inte tänker jag göra det heller.»

Bainton tittade i kullen på sin mössa, tog fram näsduken, som låg där, och torkade därmed sin hjässa.

»Det ä fasligt varmt i dag, Adam», sade han. »Fasligt varmt! Så-å — du har inte talat om någonting för pastorn — och hvarför inte, om jag törs fråga?»

»Hör på, Thummas», återtog dödgräfvaren långsamt och med eftertryck. »Pastorn ä en sällsynt präktig människa — hans make finns kanske inte, och hvad han tänker säga oss denna välsignade söndag — det har han redan klart för sig. Det har han tänkt öfver hela veckan. Det tillkommer inte oss — hvarken dig eller mig — att förbrylla honom och berätta för honom att världen, köttet och djäfvulen ämnar sig i kyrkan. Kanske han bedt till den Allsmäktige om den Heliga Anda och att han också fått den. Om jag nu — eller du — går till honom och säger — 'Pastor, det kommer fint folk från London hit för att höra er och för allt hvad vi vet kanske göra narr af både er och Evangeliet' — tror du han hade något godt af det? Nej, Thummas, nej! Låt pastorn vara i fred, säger jag! Oroa honom inte! Det ä det bästa — tro mig!»

»Kanhända — kanhända,» och Bainton vred mössan rundt — »men miss Vancourt —»

»Miss Vancourt har inte varit i kyrkan en enda gång förut —» sade Adam. »Och nu kommer hon bara för att visa den för sina vänner. Jag vill inte tänka något illa om henne — hon ä rar och vänlig — och min lilla Ipsie afgudar henne — och hvad min lilla flicka tycker om, det tycker jag också om — men jag